Sjans in de snackbar

Sinds kort woon ik vlakbij een snackbar. Een nogal ongewenste combinatie, gezien mijn eeuwigdurende zwakheid tegenover alles wat de gezondheid ondermijnt. Zoals te verwachten kom ik er graag.

Gisteravond om zes uur stapte ik er weer eens naar binnen. Het stond helemaal vol, maar ik plaatste mijn bestelling vrij vlot en nam de laatste vrije stoel in bezit. Tussen alle volwassen benen stond een meisje van een jaar of 5 op kniehoogte rond te kijken. Ze keek me aan en lachte naar me, waarop ik teruglachte en zij weer naar mij. Toen het lachen was afgelopen, gaf ze me een kushandje. Ik lachte weer even, waarna er weer een kushandje volgde. Na een kusje of vijf hield ik het lachen maar even voor gezien, want de mensen kijken veel SBS6-actienieuws dezer dagen, en voor je het weet moet je mee naar het bureau.

Toen er een stoel naast me vrij kwam, klom het meisje parmantig tussen mij en een andere vrouw in, en ging zitten. Ze informeerde wat er zoal besteld was, waarna ze vol trots de kassabon met haar bestelling liet zien, althans, die van haar moeder, en die loog er niet om. Die bestelling dan.

Er volgde wat interessante wetenswaardigheden over wat zij zoal van plan was te gaan nuttigen deze avond, waarna haar moeder de inmiddels gearriveerde zak vettigheid in ontvangst nam en vanuit een hoek van de snackbar riep: "Ga je mee?"

Het meisje sprong van haar stoel, keerde zich om en zei: "En, wat ga jij morgen doen?" Ik was even in verlegenheid, maar gelukkig ging er een lachsalvo door de snackbar. Ik ga namelijk vandaag surprises bouwen, en het meisje leek me van het type "rotsvast geloof in Sinterklaas".

Door het lachsalvo werd mij een langdurige uitleg over hulpSinterklazen bespaard, maar het kostte me natuurlijk wel een date.

Reageer!